

(умивання, полоскання рота і горла, ранкова гімнастика, фізкультурні заняття, прогулянка), так і при використанні спеціальних заходів [2, с. 73].

Висновки. Таким чином, загартовування, будучи одним із видів сучасних оздоровчо-рекреаційних технологій, підвищує також неспецифічну стійкість організму людини до інфекційних захворювань, підсилюючи імунні реакції. Загартовування забезпечує тренування й успішне функціонування терморегуляторних механізмів, призводить до підвищення загальної і специфічної стійкості організму до несприятливих зовнішніх впливів.

Список використаних джерел:

1. Бицьева И.Б. Гагиева З.А., Кусова А.Х. (2004). Закаливание как фактор оздоровления студентов. Фундаментальные исследования. 2004. № 6 С. 81-82.
2. Медведева Л.М., Петренко Н.В. Засоби (2010). Загартовування організму людини та їх вплив на мозкову активність. X Міжнародні Новорічні біологічні читання. Зб. наук. пр., Вип. 10. Миколаїв: МНУ, 2010. С. 73–76.
3. Попов Г.В. Основы здорового образа жизни: Учебн. Пособие. Иваново, 2009. 124 с.

ОЗДОРОВЧА РУХОВА АКТИВНІСТЬ: РОЗВИТОК СУЧАСНОЇ ПОНЯТІЙНО-ТЕРМІНОЛОГІЧНОЇ ПЛАТФОРМИ – «ІНКЛЮЗИВНЕ ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ»

Цибанюк Олександра,

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри теорії та методики фізичного виховання і спорту

Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Ніколайчук Ольга,

старший викладач кафедри теорії та методики фізичного виховання і спорту

Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Вступ. Життя в сучасному суспільстві формує повагу до людського розмаїття, спрямовує до виконання принципів солідарності та безпеки, що забезпечує захист та повне інтегрування у соціум – осіб з обмеженими можливостями здоров'я. Саме тому головною метою соціального розвитку стало створення «суспільства для всіх».

Резолюція Генеральної асамблеї ООН (12 грудня 1997 р.) сформулювала пріоритетним завданням сприяння забезпеченню рівних можливостей для осіб з обмеженими можливостями здоров'я. Саме перенесення акцентів з медичних аспектів інвалідності, піклування про осіб з психофізичними порушеннями, захисту та надання їм допомоги в адаптації до навколишнього середовища на реформування самого соціуму, де особа з психофізичними порушеннями має змогу задовольнити свої потреби, перш за все, потребу здобути якісну освіту стали засадами цього «суспільного перевороту». Освіта, що претендує на якість, повинна передбачити задоволення особливих освітніх потреб кожного

індивіда, в тому числі й з порушеннями психофізичного розвитку, без відриву від звичного соціального оточення, сім'ї, друзів. Принципи доступності та задоволення особливих освітніх потреб таких осіб стали базою інклюзивної освіти, освітньої системи, що базується на принципі забезпечення основного права дітей навчатися в загальноосвітньому закладі за місцем проживання із відповідним психолого-педагогічним супроводом та корекційно-реабілітаційною підтримкою [3].

У працях зарубіжних авторів (Т. Бут, D. Armstrong, F. Armstrong, Н.М. Levin, D. Mitchel, D. L. Ryndak, A. Sander, A D. Treherne, L. Jackson) досліджується проблема визначення сутності поняття «інклюзивна освіта». Протягом останнього десятиліття вітчизняні науковці, зокрема В. Бондар, А. Колупаєва, Т. Євтухова, В. Ляшенко, І. Іванова, О. Столяренко, А. Шевчук, О. Савченко тощо присвячують свої праці дослідженням проблеми залучення дітей з особливими потребами до навчання в загальноосвітніх навчальних закладах, їх реабілітації та соціалізації.

Серед наукових робіт, присвячених проблемам інклюзивного фізичного виховання, варто виокремити низку статей і дослідження проведене російським ученим А. Аксьоновим. Автор у своєму дисертаційному дослідженні користується терміном інклюзивне фізичне виховання, проте визначення терміну не дає [1].

Серед сучасних українських дослідників тематику можливостей інклюзії у фізичному вихованні розглядають Є. Приступа, Ю. Петришин, І. Боднар [4].

Отже, враховуючи, що з трьох домінуючих стилів навчання кінестетично-тактильним (гаптичним) користуються близько 37% учнів, які краще навчаються, коли рухаються, залучаються до практичної діяльності, досліджують нове, експериментують, тобто вивчають через дотик, вважаємо виокремлення генези поняття «інклюзивне фізичне виховання» актуальним [3].

Метою визначаємо аналіз формування поняття «інклюзивне фізичне виховання» в сучасній науці.

Результати. Поняття інклюзії прийшло на зміну інтегрованому навчанню дітей з особливостями психофізичного розвитку, що передбачає організацію в закладі освіти груп компенсального типу для дітей з конкретним порушенням у розвитку. Трансформація терміну «інтегративний» в «інклюзивний» звітує про досягнення іншого рівня розуміння, що діти не лише об'єднані в єдине ціле (від «to integrate» – об'єднувати в єдине ціле), але й включені в соціум, являються повноправною його частиною («to include» – включати). Інклюзивна освіта передбачає, що діти з освітніми особливими потребами навчаються в звичайних дошкільних закладах, школах разом з їхніми здоровими однолітками. Крім того, відбувається усунення будь-яких форм сегрегації, зокрема спеціальних класів для тих, хто не відповідає умовно визначеному стандарту «нормальності».

Важливою частиною інклюзивного виховання, яка сприяє формуванню

низки позитивних рис особистості і її фізичному удосконаленню, є фізичне виховання. На сьогодні немає офіційного трактування дефініції «інклюзивне фізичне виховання». Ми вважаємо за необхідне тлумачити «інклюзивне фізичне виховання» як гнучку, індивідуалізовану систему фізичного виховання дітей з особливими потребами в умовах масової загальноосвітньої школи [4]. Саме цього визначення інклюзивного фізичного виховання ми й пропонуємо дотримуватись у дослідженні. Така система повинна передбачати як участь дітей з особливими освітніми потребами у всіх формах фізичного виховання, передбачених програмою навчального закладу (рухливих перервах, позакласній фізкультурно-масовій роботі (свята, екскурсії), в ролі організаторів, спортивних суддів, представників спортивних команд під час змагань тощо), так і проведення додаткової спеціальної роботи з фізичного виховання. На цих додаткових заняттях вчитель дає учням індивідуальні завдання для самостійних занять, розробляє індивідуальні вправи для комплексу ранкової гімнастики, консультує школярів з питань самоконтролю. Контроль за станом здоров'я, за змінами у фізичному розвитку і фізичній підготовленості здійснюють вчитель і лікар [4].

Висновки. Отже, не зважаючи на відсутність офіційного трактування дефініції «інклюзивне фізичне виховання», нами визначено неможливість його появи, представлено визначення (за Є. Приступою), виокремлено загальну систему форм інклюзивного фізичного виховання.

Список використаних джерел:

1. Аксенов А.В. (2016) Інклюзивное физическое воспитание детей младшего школьного возраста. *Ученые записки университета имени П.Ф. Лесгафта*. 3(133). 17-21.
2. Горопаха Н.М. (2014) Фізичне виховання дошкільників та молодших школярів у контексті інклюзивної освіти: проблеми наступності та перспективності. *Оновлення змісту, форм та методів навчання і виховання в закладах освіти*. Вип. 10. 11-15.
3. Колупаєва А.А (2012) Основи інклюзивної освіти. Київ «А.С.К.».
4. Приступа Є.Н. Петришин Ю.В., Боднар І.Р. (2013) Інклюзивне фізичне виховання школярів 1-3 груп здоров'я. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту*. 1.62-67.

**СУТЬ ТА РОЛЬ ОЗДОРОВЧО-РЕКРЕАЦІЙНОЇ РУХОВОЇ
АКТИВНОСТІ У ЗБЕРЕЖЕННІ І ЗМІЦНЕННІ ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ**

Шинкар Тетяна

Викладач Педагогічного фахового коледжу
Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Руснак Олександр

Викладач Педагогічного фахового коледжу
Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича